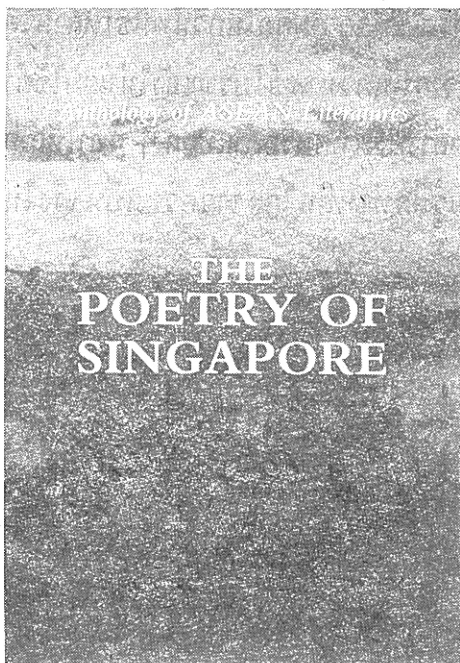

แนะนำหนังสือ

มณีนี ปัน พรหมสุทธิรักษ์*

The Poetry of Singapore

ในปี พ.ศ. ๒๕๐๘ สิงคโปร์แยกตัว
ออกเป็นอิสระจากมลายูหรือมาเลเซียปัจจุบัน
และในปี พ.ศ. ๒๕๑๒ มีการประกาศ
ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการ คือ
ภาษามลายู ภาษาจีนกลาง ภาษาทมิฬ และ
ภาษาอังกฤษ สิงคโปร์จำเป็นต้องมีภาษา
ราชการถึงสี่ภาษาเพื่อผ산ความแตกต่างของ
ชนสามเชื้อชาติคือ มาเลย์ จีน และอินเดีย
ที่เป็นประชากรส่วนใหญ่ของสิงคโปร์ ใน
ขณะเดียวกันดูเหมือนว่ารัฐบาลสิงคโปร์ตั้งใจ
จะให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางระหว่าง
ภาษาทั้งสาม

สิงคโปร์ซึ่งมีความเป็นศูนย์ในเรื่อง
ของทรัพยากรธรรมชาติแต่ได้เป็นศูนย์กลาง
ของการค้าพาณิชย์ระหว่างชนชาติต่าง ๆ มา
ตั้งแต่โบราณจนปัจจุบัน Edwin Thumboo
สะท้อนภาพลักษณ์นี้ของสิงคโปร์ไว้ใน
“Ulysses by the Merilion” ของเขา

* ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ประจำภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร, รองอธิการบดี
ฝ่ายกิจกรรมพิเศษ มหาวิทยาลัยศิลปากร

Edwin Thumboo, Wong Yoon Wah, Lee Tzu Pheng, Masuri bin Salikun,
V.T. Arasu, eds. **The Poetry of Singapore Anthology of Asean
Literatures** (Singapore, Singapore National Printers (Pte) Ltd., 1985.)

Peoples settled here
Brought to their island
The bounty of these seas
Built towers topless as Illium's
They make, they serve,
They buy, they sell....

คนหลายเชื้อชาติที่เข้ามาตั้งถิ่นฐาน
ทำมาหากินในสิงคโปร์มีวัฒนธรรมทางวรรณ
คดีที่แตกต่างกัน ชาวอินเดียที่เข้ามาในสมัย
แรกเป็นพวกกรรมกรเป็นส่วนใหญ่ พวกนี้
ไม่มีความสามารถสร้างสรรค์วรรณคดีเอง
สำหรับชาวจีนในรุ่นแรกๆ นั้นมีทั้งกรรมการ
และพ่อค้าที่มีการศึกษาพอสมควร แต่ชาวจีน
เหล่านี้ก็ยังยกยิดวรรณคดีแผ่นดินใหญ่เป็น
วรรณคดีของตนอยู่ ในขณะที่ชาวมาเลย์
ในสิงคโปร์ในระยะแรกๆ มีความรู้สึกว่
สิงคโปร์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับมาลายูดินแดน
เกิดของตน ชาวสิงคโปร์มาเลย์จึงนับว่าวรรณ
กรรมของตนมีกำเนิดมาจากวรรณกรรมมาลายู

กวีนิพนธ์มาเลย์มีปรากฏในรูปของ
วรรณคดีมุขปาฐะ ตั้งแต่ก่อนมีการพิมพ์เกิด
ขึ้นในดินแดนส่วนนี้ เอกลักษณะของกวี
นิพนธ์มาเลย์คือ เป็นสมบัติของปวงชนใน
สังคมมาตั้งแต่แรก สมาชิกทุกคนในสังคม
รู้สึกว่ กวีนิพนธ์ทุกชิ้นเป็นสมบัติส่วนรวม

ด้วยเหตุนี้กวีมาเลย์บางคนจึงไม่นิยมใส่ชื่อคน
ในงานที่แต่ง

เนื้อหาของกวีนิพนธ์มาเลย์โบราณ
สะท้อนให้เห็นความคิดของกวีเรื่องสังคม
สภาพแวดล้อมรอบๆ ตัว รวมทั้งประสบการณ์
ของกวีเองด้วย สมาชิกทั้งปวงของสังคม
สามารถเข้าใจความคิดในกวีนิพนธ์เหล่านี้ได้
นอกจากนั้นกวีมาเลย์โบราณยังไม่นิยมใช้คำ
ภาษาต่างประเทศหรือคำแปลกๆ ที่ทำให้เกิด
ความรู้สึกห่างเหินไกล จากความเป็นจริงใน
ชีวิตจริง

กวีนิพนธ์มาเลย์ที่มีรูปแบบเก่าแก่
ที่สุดและเด่นในพัฒนาการของกวีนิพนธ์
สิงคโปร์มาเลย์คือ บันตุน (pantun) ลักษณะ
สำคัญของบันตุน คือความไพเราะของเสียง
สัมผัสท้ายวรรค และพยางค์ที่สมดุลกันใน
วรรคทั้ง ๔ กวีนิพนธ์มาเลย์สมัยต่อมาคือ
สยัยร์ (syair) กูรินดัม (gurindam) เสโลกะ
(seloka) และภาษาสะ เบรรัมมะ (bahasa
berirama) ซึ่งมีรูปแบบและลักษณะเด่นที่
เสียงเช่นเดียวกับบันตุน กวีนิพนธ์เหล่านี้
สะท้อนให้เห็นสังคมและวัฒนธรรมมาเลย์ใน
สิงคโปร์ที่เกี่ยวกับการพัฒนาและการเปลี่ยนแปลงสังคมสิงคโปร์ ชาวสิงคโปร์มาเลย์นิยม
กวีนิพนธ์เหล่านี้มาก โดยเฉพาะบันตุนและ

สไยร์ เมื่อมีการพิมพ์หนังสือพิมพ์ขึ้นใน สิงคโปร์ มีการพิมพ์ บันทุน และสไยร์ใน หนังสือพิมพ์ทุกฉบับ

ระหว่างสงครามโลกครั้งที่ ๒ สิงคโปร์ ถูกญี่ปุ่นยึดครองเป็นเวลาถึงสามปีครึ่ง ซึ่ง เรียกได้ว่าเป็นศักราช ใหม่ ของ กวี นิพนธ์ สิงคโปร์มาเลย์ ในช่วงนี้ญี่ปุ่นใช้สิงคโปร์เป็น ฐานในการปกครองมลายูและสุมาตรา มีกวี อินโตนีเซียหลายคนมาจากสุมาตรา กวีนิพนธ์ สิงคโปร์มาเลย์เริ่มมีรูปแบบที่ต่างไปจาก บันทุน ชาวมาเลย์รุ่นใหม่เริ่มรู้สึก ว่า รูปแบบ ของบันทึกก่อนข้างจำกัด ทำให้พวกเขาไม่ สามารถแสดงอารมณ์ และความรู้สึกปั่นป่วน หวั่นไหวของเขาที่เกิดจากการถูกญี่ปุ่นกดขี่ ได้ กวีหนุ่ม ๆ ในยุคนี้จึงเริ่มแต่งกวีนิพนธ์ ในรูปของกลอนเปล่า การเปลี่ยนแปลงทาง สังคม เศรษฐกิจการเมือง ตลอดจนวิถีชีวิต ของชาวมาเลย์ในช่วงนี้ ทำให้กวีหนุ่ม ๆ นั้น เห็นว่ารูปแบบกวีนิพนธ์ไปทาง ไม่สามารถ ถ่ายทอดสารของเขาได้เต็มที่ กวีนิพนธ์โบราณ เหล่านี้จึงยังคงมีใช้อยู่ใน บางโอกาสเท่านั้น ในขณะที่กลอนเปล่าเป็นที่นิยมของกวีมาเลย์ เรื่อยมาหลังจากสงครามสงบแล้ว

หลังสงครามโลกครั้งที่สอง เหตุการณ์ หลากหลายที่เกิดขึ้นรอบ ๆ ตัว กวีรุ่นหนุ่มชาว

มาเลย์ โดยเฉพาะการต่อสู้เพื่อเอกราชของ ชาติต่างๆ ในเอเชียอาคเนย์ ทำให้พวกเขาไม่ ต้องการอยู่ใต้การปกครองของใครอีกต่อไป กวีนิพนธ์ในช่วงปี พ.ศ. ๒๔๘๙-๒๔๙๒ จึง กล่าวถึงเรื่องชาตินิยมเป็นส่วนใหญ่ กล่าวได้ ว่าในช่วงนี้สิงคโปร์เป็นศูนย์กลางของวงการ วรรณคดีมาเลย์ มีการตีพิมพ์หนังสือพิมพ์ และนิตยสารมาเลย์หลายฉบับในสิงคโปร์ เช่น หนังสือพิมพ์ Utusan Melayu และนิตยสาร Mastika ที่มีชื่อเสียง กวีรุ่นหนุ่มที่มีชื่อเสียง ในช่วงนี้คือ Masuri และ Rosmera ปลาย ระยะนี้มีกวีมาเลย์หลายคนข้ามจากมลายูมาทำ งานหนังสือพิมพ์ที่กำลังเฟื่องฟูในสิงคโปร์ กวีและนักเขียนเด่น ๆ ได้แก่ Kris Mas Masuri Mas และ Hamzah กวีและนักเขียน หนุ่มเหล่านี้ได้ก่อตั้งสมาคม นักเขียนหนุ่ม มาเลย์ขึ้น ในปี ๑๙๕๐ (๒๔๙๓) มีชื่อย่อ ของกลุ่มว่า ASAS' 50 แนวคิดหลักของกวี และนักเขียนกลุ่ม ASAS' 50 คือสามัคคีใน ชาตินำมาซึ่งความมั่นคงและสันติสุข นอกจากนี้ ในระหว่างปี พ.ศ. ๒๔๙๔ - ๒๔๙๘ กวี มาเลย์ยังนิยมแต่งเรื่องเกี่ยวกับคน ธรรมดา เช่น กรรมกร ชาวนา และชาวประมง มากขึ้นด้วย

ประมาณปี พ.ศ. ๒๔๙๙ เกิดกวีรุ่นหนุ่ม แนวใหม่ที่พยายามแหวกจากอิทธิพลของกลุ่ม

ASAS' 50 กวีรุ่นนั้นพยายามคิดรูปแบบ กวีนิพนธ์ใหม่ ชอบใช้จินตนาการ และ สัญลักษณ์มากจนทำให้งานอ่านยากโดยเฉพาะ สำหรับคนธรรมดา ชอบใช้คำห้วนหยา แต่ไม่สื่อความหมาย กวีนิพนธ์ของกวีรุ่นนี้มีชื่อว่า "kabur" แปลว่า กวีนิพนธ์คลุมเคลือ กวีกลุ่มนี้ได้แก่ A Samad Said Noor S.I. A.S. Amin และ M. Ghaezali

หลังจากมลายูได้รับเอกราชจากอังกฤษ ในปี พ.ศ. ๒๕๐๐ กวีมาเลย์เด่นๆ หลายคน เช่น Kris Mas Usman Awang กลับไปแผ่นดินใหญ่ บริษัทการพิมพ์หนังสือพิมพ์ มาเลย์หลายแห่งย้ายไปอยู่ที่กัวลาลัมเปอร์ด้วย ทำให้วรรณกรรมในสิงคโปร์ซบเซาลง

เมื่อสิงคโปร์แยกตัวจากมลายูในปี พ.ศ. ๒๕๐๘ กวีมาเลย์ในสิงคโปร์ยังไม่รู้จักถึงความแปลกแยกนี้ ยังคงแต่งกวีนิพนธ์ที่มีเนื้อหา และรูปแบบตามแบบกวีมาเลย์ในมลายู เหตุการณ์เป็นดังนี้เรื่อยมาจนถึงประมาณปี พ.ศ. ๒๕๑๒ เมื่อรัฐบาลสิงคโปร์ประกาศให้ภาษามาเลย์เป็นหนึ่ง ในภาษาราชการทั้งสี่ภาษา ไม่ใช่เป็นภาษาราชการแค่เพียงภาษาเดียวอย่างในมลายู

หลังจากที่กวีนิพนธ์มาเลย์ในสิงคโปร์ซบเซาลงเพียงระยะนั้นได้มีกวีมาเลย์รุ่นใหม่

เด่น ๆ หลายคน เช่น Jamal Tukimin MIA Nor Yusman Majid ได้ร่วมกันก่อตั้งกลุ่มกวีหนุ่มขึ้นชื่อว่า กลุ่ม Gelorasa เพื่อชักชวนและส่งเสริมให้คนสนใจกวีนิพนธ์มาเลย์มากขึ้น มีการนัดกันมาอ่าน มาคุยกัน เรื่องกวีนิพนธ์ทำให้กวีนิพนธ์มาเลย์ที่ซบเซาไปเฟื่องฟูขึ้นใหม่ กวีเหล่านี้แสดงความคิดใหม่, เอกลักษณ์ใหม่ในงานของเขาและชอบใช้ภาษาที่ชวนให้คนอ่านฮือฮา

ปัจจุบันกวีสิงคโปร์มาเลย์ยังคงนิยมแต่งกวีนิพนธ์มากกว่าวรรณกรรมประเภทอื่น ๆ กวีที่ผลิตงานเด่นจะมีอายุระหว่าง ๓๐ ถึง ๕๐ กว่าๆ แก่นเรื่องหลักของกวีนิพนธ์สิงคโปร์มาเลย์ในสมัยนี้จะเป็นเรื่องประสบการณ์ของกวีเอง โดยเฉพาะเมื่อถูกกดดันจากสังคม กวีสิงคโปร์มาเลย์จะใช้งานของเขาเป็นเสมือนบ่ออมปรการต่อสู้กับการคุกคามทางวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี ที่ทำให้วิถีชีวิตของเขาเปลี่ยนแปลงไปรวดเร็วมาก

กวีนิพนธ์สิงคโปร์มาเลย์ที่ตัดตอนมานี้เป็นผลงานของกวีมาเลย์ที่มีชื่อเสียงที่มีอายุอยู่ระหว่าง ๓๕ ถึง ๖๐ กว่าๆ ได้แก่ Masuri S N (1927-) Mohamed Latif Mohamed (1950-) S. Markasan (1950-) และ Abdul Samad Saliman (ASMIN) (1955-)

กวีนิพนธ์ของ Masuri SN แสดงความรู้สึก
ว่าเมืองมีแต่ความอึกทึก กวีไม่สามารถสร้าง
สรรพงานดี ๆ ได้ และในบท "Are Those
the Words" Masuri ได้แสดงความรู้สึกว่า
ความเป็นมนุษย์กำลังจะถูกกลืนโดยความเป็น
วัตถุนิยม S. Markasan และ Mohamed
Latif Mohamed แสดงความอาลัยวิถีชีวิต
เก่า ๆ ของชาวสิงคโปร์มาเลย์ และที่สุด
ASMIN ยอมรับความเป็นส่วนหนึ่งของ
สังคมแม้จะไม่พอใจหรือเต็มใจก็ตาม

Simply keeping busy
is not a sign of strength,
does not restore us to ourselves
nor give us the power to capture
truth with words.

(Masuri S.N., In the Depth of Silence)

Should I shout out
I'm the Only one here
and the rest of you
are not.

It deepens.
this sorrow, searching for meaning
in a journey of endurance
in the midst of life engulfed in
the materialistic

(Masuri S.N., Are Those the Words)

My Singapore
I do indeed understand
here is my home
but I do not know when
I will regain what I have lost.

(S. Markasan, The Beginning)

I am too tiny here
although I've grown up
all memories stay
at the family's home

.....
.....
Walking along this path
make me seek the certainty
of our significance
in this cosmopolitan city
where there are no melodies of
dondony sayang*
Malay traditional Love song/
national Lyrer

no more boisterous shouts
honouring bahasa kebangsaan**

(Mohamed Latif Mohamed, In this City)

Let
Let the children
play with it
kindling flames
are terrifying
and dangerous

.....
.....
then, when they grow up
they will know well
how to fight against it,
to feel at ease
even in flames
know how to handle
reality and obsolescence
because this land
will always move
towards fire and thorns

(ASMIN, Matches)